

sig, saa er man bange, saa er det alt for mange Penge, der skulle anvendes. Forholdet synes at være det nu, at alt her i Landet skal stagnere, at alt skal slaas ned. Der er kun een Ting, der skal fremmes, vokse og trives, og der hører man aldrig Tale om Besparelser, der vilde man regne et Par Hundrede Tusind Kroner for en ren Klatskilling, der ingenting betød. Men her, hvor der er Tale om at rejse smukke nye Skolebygninger ud over Landet og hjælpe fattige Kommuner, springer man op og siger: det gaar aldrig an, det er altfor meget, der anvendes! Saa mærker man Forsvarsministerens og Finansministerens klamme, døde Haand lægge sig over en saadan Bevægelse, den maa ikke faa Lov at eksistere længer. Jeg tvivler naturligvis ikke om, at dette vil blive vedtaget. Det andet *skal* jo fremmes, hvad det saa end koster, saa maa andre Ting holdes nede. Men den Dag vil dog sikkert komme, da det danske Folk vil se, paa hvilken forrykt Vej vi ere inde i Øjeblikket.

Der er fra den højtærede Ministers Side stillet et Ændringsforslag om at yde et Løntillæg til Seminarielærere. Jeg har med Glæde tiltraadt dette Ændringsforslag, men jeg havde hellere set, at vi i Stedet havde faaet en virkelig Lønningslov for Seminarielærerne. Forholdet er nemlig det, at Seminarielærerne i Øjeblikket ikke ere saa godt lønnede som adskillige Kommunelærere. De ere ikke saa godt lønnede som f. Eks. Kommunelærerne i København, paa Frederiksberg og i Gentofte. De kunne ganske vist stige til samme Maksimum, 3,600 Kr., men en Seminarielærer stiger langsommere op til højeste Løntrin end en Lærer her i København eller paa Frederiksberg, saa at Lønningerne for Seminarielærerne faktisk i Øjeblikket ikke ere saa gode som for adskillige Kommunelærere, og det burde dog være saaledes, at man til Seminarielærere valgte de bedste Lærerkrafter, man i det hele taget kunde faa. Er der noget Sted, det gælder om at have gode og dygtige Lærere, er det netop paa Seminarierne, hvor Lærerne have den Opgave at uddanne Landets øvrige Lærere. Jeg havde, som sagt, gerne set, at vi havde faaet en virkelig Lønningslov, som Seminarielærerne i adskillige Aar have haft et billigt Krav paa at faa gennemført. Jeg skulde heller ikke have haft det mindste imod, om den højtærede Kultusminister var gaaet et Skridt videre og havde sagt, at han gav et Løntillæg af 600 Kr. for alle Trin, og-

saa for det øverste, og det er vist meget muligt, at den højtærede Minister havde haft Lyst til at gøre det; men det er naturligvis atter her den klamme, døde Haand, der har strakt sig ud og holdt denne Bestræbelse nede.

Jeg vil alligevel tillade mig at henlede Opmærksomheden paa 4 Tjenestemænd, som jeg synes ere glemte ved den Lejlighed. Det er de 4 Betjente, som ere ansatte ved vore 4 Statsseminarier. Deres Lønning er 800—950 Kr., hvortil vel saa maa føjes Bolig, men alligevel er det dog kun smaa Lønninger. Og naar der nu fra Kultusministerens Side er Bestræbelser fremme for at give Lønningstillæg til Tjenestemænd, ansatte ved Polyteknisk Lærestanstalt og Universitetet i lignende Stillinger som disse 4 Mænd, der ere ansatte ved Seminarierne, synes jeg, det kunde være rigtigt, at de bleve medtagne. Der er maaske Haab om, at dette Spørgsmaal kunde tages frem ved Tillægsbevillingsloven, hvor man agter at ordne de andre Spørgsmaal for de Tjenestemænd, jeg nævnedes her, ved at give dem et Løntillæg paa 20 pCt. Det var jo muligt, at man kunde enes om at tage disse 4 ved vore Statsseminarier ansatte Betjente med.

Paa § 26 er der et Forslag om at yde et Tilskud een Gang for alle af 4,000 Kr. til en Kirke i New York. Bestræbelsen for at knytte Landsmænd i Amerika til os kan naturligvis være meget smuk, men jeg tror, den er ret frugtesløs. Det er min Overbevisning, at de Danske, der udvandre til Amerika, føle sig naturligvis knyttede til det gamle Land i første Generation, men anden Generation, deres Børn, som fødes derovre, gaar saa fuldstændig op i den store, livskraftige Nation, hvori de leve, hvis Sprog de tale, hvis Kultur de tilegne sig, at der ikke er megen Forbindelse mellem dem og os herhjemme. Jeg synes heller ikke, der er nogen Grund til for os herhjemme i Øjeblikket at sende 4,000 Kr. over til New York. Vi have i alt Fald fra vor Side stemt derimod.

Ligeledes gaa vi imod Forslaget om at yde 6,000 Kr., hvoraf de 2,000 i Aar, som Tilskud til Udgivelsen af et Kirkeleksikon. Jeg anser ikke et Kirkeleksikon for just at være en af de største Kulturopgaver. Ganske vist er dette Kirkeleksikon strandet paa en ulykkelig Maade, det er ikke naaet længere frem end til Bogstavet S, og de Præster og Kirkefolk, der høre hjemme efter Bogstavet S, kunne naturligvis føle sig noget tilsidesatte ved, at de ikke ere komne med. Men jeg synes,